

ПРОТОКОЛ

№ 110

гр. Варна , 12.07.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков
Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева и прокурора Николета Лъчезарова Добрилова-Арнаудова (АП-Варна) Сложи за разглеждане докладваното от Светослава Н. Колева Въззивно частно наказателно дело № 20213000600228 по описа за 2021 година. На именното повикване в 14:30 часа се явиха:

Жалбоподателят **ГЮН. Н. ЮС.**, редовно призован, не се явява /същият е задържан в Кралство Испания за изпълнение на наказанието/, представлява се от **адв. Ж.Ж. от АК – ДОБРИЧ**, редовно упълномощен от преди.

3 а Апелативна прокуратура – Варна се явява прокурор **АРНАУДОВА**

АДВ.Ж.: Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Не правя искания за отвод.

СЪДЪТ намира, че няма процесуални пречки по хода на делото, поради което и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДЕЛОТО СЕ ДОКЛАДВА ОТ СЪДИЯ КОЛЕВА

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО:

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми Апелативни съдии, аз считам, че жалбата е неоснователна. Моля да се остави без уважение. Считам, че решението на СОС е правилно и законосъобразно. Не са налице условия за приспособяване на присъдата по смисъла на чл.13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС. Считам, че

правилно СОС се е мотивирал защо не са налице основанията за прилагане на чл.23, като считам, че прилагането на тази норма, която няма нищо общо с разпоредбите на закона за признаване би променил по някакъв начин волята на съда, който е постановил съдебния акт, чийто съдебен акт ние трябва да признаем.

Също така искам да посоча, че основанията за приспособяване са тогава, когато се касае за различно по вид наказание, а в настоящия случай наказанието е лишаване от свобода. Наложените размери по никакъв начин не надхвърлят предвидения по българското законодателство максимално предвиден размер на наказанието, което би могло да бъде наложено.

Само Ви моля да обърнете внимание по отношение на приспадатото време, през което осъденото лице е било задържано, тъй като виждам, че в решението на СОС е посочено, че следва да се приспадне изтърпяната част за времето от 19.11.2017 г., а в у-нието е посочено, че лицето е започнало да търпи от 17.08.2020 г., като задържането е било от 19.01.2018 г. На мен не ми стана ясно от къде решаващия съд е посочил тази дата. В този смисъл Ви моля за решение.

АДВ.Ж.: Уважаеми Апелативни съдии, поддържае жалбата срещу решение № 20 от 11.06.2021 г. по ЧНД № 113 на СОС. Считаме, че същото е необосновано, незаконосъобразно. Видно от решение № 417 от 24.09.2019 г., влязло в сила на 14.08.2020 г., постановено от четвърти наказателен състав на Окръжен съд Жерона, Автономна област Каталония- Кралство Испания, българският гражданин ГЮН. Н. ЮС. от с.Средище, обл.Силистра е бил признат за виновен и осъден за извършване на две отделни престъпления. Първото е склоняване към проституция на пълнолетно лице и второто е склоняване към проституция на непълнолетно лице, като за това му е определено наказание за първото престъпление лишаване от свобода за срок от пет години и за второто лишаване от свобода за срок от две години. Определено е общо наказание лишаване от свобода за срок от 7 години. Явно испанското наказателно право не съдържа разпоредби уреждащи процедура по групиране на наложени наказания в случая когато едно лице е извършил няколко отделни престъпления, преди да е имало влязла в сила присъда, за което и да е от тях.

За да признае присъдата на Испанския съд, Българският съд следва да приспособи тази присъда към българското законодателство, т.е. да приложи българското законодателство. В тази връзка СОС правилно е признал и приел за изпълнение съдебния акт на Испанския съд, отчитайки факта, че извършените от ГЮН. Н. ЮС. две отделни престъпления са престъпления по българския НК, а именно по чл.155, ал.1 и по чл.155, ал.5, т.2, вр. ал.1 от НК. Считаме, че следва българският съд приспособявайки присъдата на Испанския съд по българското законодателство да приложи императивната норма на чл.23 от НК, като групира двете отделни наказания за извършени

две отделни престъпления от Ю., като определи едно общо наказание за по-тежкото от тях, в случая общо наказание лишаване от свобода за срок от 5 години.

Основен въпрос, относно доказване на това наше твърдение е има ли законови предпоставки в процесния случай при признаване на присъдата испанския съд да се приложи разпоредбата на чл.23 от НК. За да стане това българският съд трябва да бъде компетентен със своето решение да определи едно общо наказание, което де факто ще намали размера на определеното в присъдата на испанския съд наказание от общо 7 години лишаване от свобода на 5 години лишаване от свобода.

По принцип разпоредбата на чл.13, ал.1 от ЗПИИСАННЛСМВЛС дава компетентност на съда на изпълняващата държава, приспособявайки присъдата на издаващата държава когато съгласно българското законодателство максималния срок на наказанието за извършеното престъпление е по-малък от наложеното в издаващата държава наказание, и съдът го намалява до този срок.

Следващите разпоредби на чл.13, визирани в ал.2 и 3 дават още по-голяма свобода за прилагане на българския закон. Разбира се в закона за приспособяване изпълнение на наказанието на определената присъда на изпълняваща държава няма разпоредба която изрично да регламентира при приспособяване на присъдата на чужд съд приложение от българския съд на разпоредбата на чл.23 от НК.

Видно обаче от цитираните разпоредби на чл.13 от същия закон е, че съдът на изпълняващата държава, в процесния случай български съд, признавайки присъдата на съда на издаващата държава Испания, приспособявайки я съгласно разпоредбите и принципите на българското наказателно право, следва при приспособяване присъдата на испанския съд да приложи разпоредбата на чл.23 от НК, която по своето същество е императивна по българския НК, и следва да се приложи от съда с оглед по-благоприятното положение на осъдения.

Трансферът на осъденото лице представлява мярка по изпълнение на наказанията. Съдебните органи на издаващата държава-членка постановявайки трансфера по принцип се презюмира, че познават наказателното законодателство на нашата държава и постановявайки извършването на същия дефакто те дават съгласие за ревизия на процесното наказание.

Новата му индивидуализация според новото суверенно право на изпълняващата държава в тази връзка е да прецени дали следва да изпълни трансфера на осъденото лице. Може би защитата звучи много теоретично, и аз няма да се спирам в еволюцията на съдебните актове и нормативната база на ЕС както по отношение на намаляването на наказание със способите на

УПО, както и намаляване наказанието и зачитане на труда, ако такъв осъденият е положил в мястото на изпълняване в издаващата държава, в случая Испания. Това са въпроси, които предвид съдебната практика се решават винаги и в полза на суверенното право на България. Нещо повече, съдебната практика на правото на ЕС доказва, че тогава когато се налице условията на чл.25 от българския закон - групиране на наказания, постановени с влезли в сила присъди, тогава когато е налице и висящо производство в изпълняващата държава, това групиране се извършва.

В закона за прилагане изпълнение на присъдата на издаващата държава няма забрана съдът да наложи по-малко по размер наказание от това наложено от съда на издаващата държава. Напротив има забрана приспособеното наказание да бъде по-тежко с по-голям срок от постановеното в издаващата държава.

Следва закона да се тълкува предвид факта и на база на нормата на чл.23, нормата на чл.25, както и нормата на чл.13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Предвид горното моля да измените решение № 20/11.06.2021 г. по ЧНД № 113 по описа на СОС, като признавайки и приемайки за изпълнението в Република България Решение № 417/2019 г., влязло в сила на 14.08.2020 г. постановено от четвърти наказателен състав на Окръжен съд Жерона, Автономна област Каталония-Кралство Испания, с което българския гражданин ГЮН. Н. ЮС. с постоянен адрес с.Средище, обл.Силистра, с която е признат за виновен за престъпление по чл.188 1, ал.2 от НК на Испания, наказуемо по чл.155, ал.1 и по чл.155, ал.5, т.2 от НК на Република България и прилагайки разпоредбата на чл.23 от НК да определите едно общо наказание лишаване от свобода за срок от 5 години – по-тежкото от така наложените с присъдата на съда на издаващата държава – Испания две наказания за две отделни престъпления, преди да е влязла в сила присъда, за което и да е от тях.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание.

СЪДЪТ след тайно съвещание се произнесе с решение, като разясни на страните, че същото е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДВ.Ж.: Моля да ми се изпрати по емайла решението.

ПРОТОКОЛЪТ изготвен в съдебно заседание, което приключи в 15.35 часа.

Председател: _____

Секретар: _____